

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobců **1. M. U., BSc.**, trvale bytem v P. 5, U N. 382/20, **2. Ateliéru pro životní prostředí, o.s.**, IČ 69347760, se sídlem v Praze 4, Ve Svahu 1, obou zastoupených JUDr.Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti **CENTRAL GROUP a.s.**, IČ 63999102, se sídlem v Praze 4, Na Strži 65/1702, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 31.8.2009, č.j.: S-MHMP 503111/2009/OST/Če,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31.8.2009, č.j.: S-MHMP 503111/2009/OST/Če, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v částce 9.320,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr.Petra Kužvarta, advokáta.

Odůvodnění

Žalobci se žalobou, doručenou k Městskému soudu v Praze dne 11.11.2009, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též žalovaného správního úřadu) ze dne 31.8.2009, č.j.: S-MHMP 503111/2009/OST/Če, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, stavebního úřadu, ze dne 30.3.2009, č.j. OUR.Sm.P.2399-7935/08-Če-UR. Tímto rozhodnutím byla pravomocně umístěna stavba, označená jako „Nová Nikolajka“ na pozemcích při ulici U Nikolajky v Praze 5. Žalobci v podané žalobě namítli, že byli v řízení před vydáním

žalovaného rozhodnutí hrubě zkrácení na svých právech nezákonným postupem úřadů, což mělo za následek vydání nezákonných rozhodnutí. Žalobci požadují, aby soud přezkoumal v rozsahu žalobních bodů zákonnost a věcnou správnost napadených rozhodnutí správních úřadů obou stupňů i procesního postupu v řízení a žalovaná správní rozhodnutí jako nezákonná zrušil.

I ve vyjádření k ústnímu jednání v řízení o odvolání žalobci včas a řádně uplatnili námitku, že zamýšlená stavba je zásahem do urbanismu dosud víceméně zachované zástavby tzv. viladomy, vilami a rozlehlou výrazně ozeleněnou kolonií zahrádek v klidové a urbanisticky dotvořené rezidenční lokalitě v prostoru podél ulice U Nikolajky. Tato enkláva po záměrné devastaci zahrádek je ovšem pro developery lákavým stavebním pozemkem. Stavebník - developer si navrhl rozsáhlý bytový komplex se stovkou bytů, řadou nebytových prostor a 144 parkovacími stáními, což je o řád více, nežli kolik odpovídá charakteru okolní zástavby v daném území. Žalobci poukázali na uveřejněná ustanovení územního plánu hlavního města Prahy, které lze chápat jako kvalifikovaný výklad platné a účinné verze územního plánu a intencí příslušného orgánu územního plánování při jeho vydání. Jde o promítnutí cílů a úkolů územního plánování ve smyslu stavebního zákona do konkrétní aplikace územního plánu města Prahy. Stavební úřad v daném případě hodnotil zamýšlenou stavbu zcela chybně a účelově. Jde o dva rozsáhlé bytové objekty běžného panelově - sídlištního charakteru, které svým půdorysem, rozměry fasád a výškou do daného území nemohou zapadat a nejsou dotvořením, ale poškozením a komerčně motivovaným přetěžováním daného území, kde v naprosté většině převládají bodové viladomy a rodinné domy, žádná stavba zde nemá takové mohutné fasády, jako navrhované developerské bytové bloky. Úvahy a spekulace stavebního úřadu jsou mylné a účelové, když žádná evokace viladomů pomocí členění hmot neodpovídá záměru daného prostředí a pohodě bydlení, když se jedná o 101 bytových jednotek, 8 nebytových prostorů a 144 parkovacích stání. Jde o zdaleka největší a dominantní komplex staveb v celém území. Podle názoru žalobců jde o jasný a nepřijatelný zásah ve smyslu ustanovení článku 8 odst. 1 i článku 13 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen OTPP). Odvolací správní úřad zcela nepřesvědčivě konstatoval, že nejde o území, kde by jakákoli další zástavba byla nemožná, při absenci podrobné územně plánovací dokumentace je podle žalovaného pochopitelné, že je snaha o maximální zástavbu, dovolenou koeficienty, protože tak je to v území podle žalovaného maximálně únosné.

Podle názoru žalobců se správní úřady obou stupňů dopustily hrubé dezinterpretace obecně závazných právních předpisů, když přípustnost stavby zvažovaly výhradně z hlediska splnění příslušného koeficientu a naprosto odhlédly od úkolů a cílů územního plánování, vtělených jak do územního plánu samého, tak i do citované vyhlášky. Zcela odhlédly od nutnosti vypořádat se s citovanými ustanoveními OTPP i s logikou výkladu otázky, proč ve stabilizovaných územích nebývá podrobnější regulace stanovena. Stavební úřad i žalovaný předstírají, že výklad odvolatelů – žalobců ve vazbě na příslušná ustanovení OTPP nechápou a sami nevyvracejí argumentaci žalobců, pouze nepravdivě mluví o žádoucím dotvoření stávající urbanistické struktury. Žalovaný svou argumentací staví do pozice developera, který pochopitelně má ekonomický zájem o maximální zastavění stavebního pozemku, což žalovaný výslovně akceptuje. Žalobci namítli, že se jim od žalovaného nedostalo logického, přesvědčivého a z hlediska věcné stránky správného vyjádření k jejich stěžejní námitce, natož aby ji žalovaný hodnověrným způsobem vyvrátil. Žalovaný se vyhnul otázkám dodržení vytýkaných článků OTPP a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stavební úřad vyslovil zjevnou nepravdu, pokud vyložil mohutné blokové novostavby jako náležité dotvoření okolní bodové zástavby viladomů v zahradách. Sousední novostavba a

zjevná, i když ne tak výrazná urbanistická závada a je rovněž výsledkem kvality rozhodovací činnosti téhož stavebního úřadu.

Žalobci v podané žalobě namítli, že již v odvolání proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně požadovali, aby všechna stanoviska odboru ochrany přírody a krajiny Magistrátu hlavního města Prahy byla přezkoumána v režimu ustanovení § 149 odst.4 správního řádu z hlediska věrohodnosti a věcné správnosti hodnocení a odsouhlasení zásahu do krajinného rázu a naplnění zásady materiální pravdy. K takovému přezkumu zjevně nedošlo, čímž byli žalobci opět zkráceni na svých procesních právech a žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když přezkum závazných stanovisek je jeho povinností zajistit, pokud odvolatel takové stanovisko napadne.

Žalobci požadovali, aby bylo závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy z hlediska ochrany ovzduší ohledně přednostního zásobování teplem přezkoumáno rovněž v režimu ustanovení § 147 odst. 4 správního řádu z hlediska věcné správnosti a naplnění zásady materiální pravdy ve vztahu ke stavu kvality ovzduší v dané lokalitě jak bez příspěvku předmětného záměru, tak i se započtením tohoto příspěvku. Žalovaný toto odepřel provést z neobhájitelného důvodu, že závazné stanovisko obsahovalo souhlas bez podmínek, pročez není důvod, aby se takový souhlas přezkoumával. Nic takového však zákon neobsahuje, naopak znění uvedeného ustanovení svědčí o tom, že má jít o věcný, obsahový i právní přezkum. Nejen případné podmínky se totiž promítají do následného rozhodování, ale také to, zda jde o závazné stanovisko souhlasné či nesouhlasné, zda bylo žádoucí nějaké podmínky formulovat a dotčený orgán tak neučinil a podobně.

Žalobci požadovali, aby byl stav naplnění podmínek vyhlášky č. 10/1993 Sb. hlavního města Prahy rovněž přezkoumán v režimu ustanovení § 149 odst.4 správního řádu, když stavební pozemek je součástí památkové zóny Smíchov, kde výslovným předmětem ochrany je urbanistická struktura zástavby lokality, historický půdorys a jemu odpovídající hmotová a prostorová skladba. Náhornou pomůckou ke zjištění výrazně rušivého a nepřijatelného dopadu navrhované stavby do stávající urbanistické a architektonické struktury zástavby v lokalitě dodal sám stavebník, když nechal zpracovat řezy a pohledy, jež vedle půdorysu dokonale ukazují několikanásobný rozsah půdorysu zamýšleného bytového souboru a délku fasád ve srovnání s okolní zástavbou. S uvedenými námitkami žalobců se správní úřad vypořádal tím, že podmínky v závazném stanovisku dotčeného orgánu státní správy ze dne 2.7.2004 směřují do stavebního řízení. Takové řešení je naprosto absurdní, doba platnosti stanoviska sice nebyla omezena, ale stavba se v jistých směrech od roku 2004 změnila, což připouští i žalovaný. Závazné stanovisko je v hrubém rozporu s požadavky uvedené vyhlášky.

Pokud jde o světelně technickou studii Ing. K., Ph.D., z ní jednoznačně vyplývá, že podmínky denního osvětlení a oslunění jsou v současném stavu v sousedním objektu rezidence Nikolajka vyhovující a výstavbou objektu firmy CENTRAL GROUP se zhorší až pod úroveň požadovanou ČSN. Druhá světelná technická studie od firmy STOPRO s.r.o. účelově změnila některé koeficienty s jasným záměrem „vejít“ se za každou cenu do hodnot, požadovaných normou ČSN. Žalobci tuto zmanipulovanou světelně technickou studii napadli, avšak stavební úřad a žalovaný se přes opakované námitky nepokusili zjistit skutečný stav věci a tím porušili základní pravidla správního řízení. Namítané účelové manipulace se vstupními údaji a předpoklady v novější studii společnosti STOPRO s.r.o. oproti studii původní Ing. K. nebyly dosud nijak hodnověrně prověřeny a vyřízeny, stavebník prostě pouze převzal účelové konstatování firmy STOPRO o tom, že sousední bytový objekt U Nikolajky 382 je nevhodně postaven. Zcela opomenul konstatování účastníků územního řízení, že

změny umístované stavby nebyly hlavním rozdílem při zpracování obou studií, ale následná byla již účelově zadána tak, aby „to vyšlo“. Na důvodné pochyby a důkazní návrhy žalobců reagoval žalovaný tím, že předpokládá správnost materiálů, vypracovaných autorizovanou osobou, čímž se žalovaný dostává do neřešitelného rozporu, když se záměrně vyhýbá přezkumu výchozích podmínek, zadaných při zkoumání splnění technické normy a nesděljuje, kterou ze světelně technických studií považuje za hodnověrnější a proč. Žalovaný se vymlouvá, že odvolatelé nepředložili žádný materiál, který by důvodnost pochyb dokládal, což ovšem nebylo jejich povinností, když včas podali důkazní návrh a požadovali nestranné přezkoumání, provedené nestranným orgánem či jím určeným znalcem.

V šesté žalobní námitce namítli žalobci chybné doručování rozhodnutí stavebního úřadu, které bylo doručováno veřejnou vyhláškou. Na úřední desce prokazatelně visela koordinační situace, ale dálkovým přístupem na webu bylo možno stáhnout úplně jiný grafický podklad s pouze schematickým vyznačením půdorysu hlavních staveb, bez vyznačení další řady zásahů v území, včetně sítí a přípojek a kót, informující o odstupech od okolních nemovitostí. Jde o rozdílné grafické přílohy a v případě webové úřední desky pak došlo k vyvěšení naprosto nedostatečného podkladu. Dvěma formami byl zveřejněn obsahově odlišný dokument, což je v rozporu se zákonem a rozhodnutí je nutno oběma formami znovu řádně doručit. Ve spisovém materiálu musí být doloženo, co, kdy a jakou formou bylo doručováno. Pokud informace ve spisu chybí, jde o závažný nedostatek a neexistuje jistota o důležitých procesních úkonech a jejich následcích. Žalovaný k této námitce rozvíjí nemístné úvahy o tom, že prvotní je vyvěšení na fyzické desce a případné paralelní zveřejnění písemností jiného obsahu způsobem umožňujícím dálkový přístup nemůže platnost dokumentu ovlivnit, což je pozoruhodná úvaha, která by znamenala podvrácení právní jistoty, že oběma formami jsou doručovány totožné písemnosti. Takový stav je hrubě nezákonný a nemůže mít dopad do práv účastníků včetně žalobců.

V sedmé žalobní námitce žalobci namítli, že v odvolání namítali, že výrok rozhodnutí postrádá podstatný obsah závazných stanovisek a vyjádření správce sítí, takže nebyla zajištěna jednoznačnost, závaznost a vykonatelnost v těchto podkladech obsažených podmínek. Tuto námitku odmítl žalovaný tím, že námitka postrádá konkrétní obsah. Takového povrchní vypořádání s přezkoumatelnými odvolacími důvody je nepřipustné.

V osmém žalobním bodě žalobci namítli, že nezákonným byl i způsob doručování odvolacího rozhodnutí. Spoluvlastníci sousedních nemovitostí byli spolu se žadatelem zařazeni mezi účastníky řízení podle ustanovení § 27 odst.1 správního řádu a bylo jim doručováno na doručenkou do vlastních rukou. Ve skutečnosti jsou tito sousedé účastníky podle ustanovení § 27 odst.2 správního řádu a mělo by jim být ze zákona doručováno veřejnou vyhláškou. Okamžik doručení je rozdílný a účastníci byli uvedeni v omyl či nejistotu, kdy je jim rozhodnutí doručeno. Zástupce žalobců byl mylně uveden jako účastník, naopak jeho tři zmocnitelé v rozdělovníku zcela schází.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 28.2.2010 vyplývá, že odůvodnění společné žaloby paní M. U., BSc. a občanského sdružení Ateliér pro životní prostředí kopíruje odvolací důvody, na které žalovaný správní úřad reagoval napadeným rozhodnutím. Z tohoto důvodu v bodech 1 až 6 podané žaloby žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a tyto dále doplňuje tím, že právní předpisy na úseku územního rozhodování přesně stanoví okamžik a osoby, kterým se doručuje grafické znázornění umístované stavby. To stavební úřad dodržel a materiál doručil v souladu s příslušným zákonným ustanovením. Namítanou rozdílnost obou materiálů, které zveřejnil

prostřednictvím úřední desky a elektronické podoby, nelze ze spisu ověřit a tato skutečnost nemá vliv na platnost žalovaného rozhodnutí.

K sedmému uplatněnému žalobnímu bodu podané žaloby žalovaný uvedl, že žalobní námitka je nekonkrétní. Pokud dotčené orgány státní správy nebo správci sítí stanovili podmínky, byly tyto zapracovány přímo do dokumentace pro územní řízení a dále se již v podmínkách rozhodnutí neuplatnily, případně byly zapracovávány do podmínek rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovanému je vytýkáno nevypořádání se s žalobní námitkou, uplatněnou ve znění „podmínka č. 7 je nesmyslná a nesrozumitelná“, avšak za stavu, kdy žalobci neuvedli, v čem spatřují její nesmyslnost a nesrozumitelnost, považuje žalovaný svou reakci na uvedenou námitku za dostatečnou.

Pokud jde o žalobní námitku č. 8 podané žaloby, žalovaný si je vědom toho, že rozhodování v prvním i druhém stupni tvoří jeden celek. Územní rozhodování včetně doručování písemností je podrobně upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Stavební zákon neobsahuje ustanovení, která by upravovala odvolací řízení a proto se postupuje podle ustanovení § 1 odst.2 správního řádu, odvolání se stává žádostí a tedy jejím podatelem – odvolatelem je žadatel ve smyslu ustanovení § 27 odst.1 správního řádu. Rozhodnutí o odvolání se mu tedy doručuje do vlastních rukou. Všichni odvolatelé byli vyrozuměni tímto způsobem s výjimkou těch, kteří byli zastoupeni, kdy bylo rozhodnutí o odvolání doručeno přímo jejich zástupci.

Veškerá činnost žalobců je vedena snahou znemožnit výstavbu v urbanizované krajině, kterou schválená územně plánovací dokumentace připouští. Stavební úřad po provedeném řízení za součinnosti dotčených orgánů státní správy, chránících speciálními zákony svěřené zájmy, věc projednal způsobem, který zákon vyžaduje a prokázal, jak už obsáhle zdůvodnil, že navržená stavba respektuje zákonné limity, stanovené pro jejich existenci v území a že nepředstavuje pro účastníky řízení nepřiměřený zásah do jejich práv. Žalovaný odvolací orgán v rámci svěřené působnosti přezkoumal zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek a výsledek svého zkoumání v rozhodnutí uvedl. Odkaz na prvostupňové rozhodnutí automaticky neznamená nevypořádání se s věcí. Žalovaný se nedomnívá, že by na stále stejné námitky, již jednou vyvrácené, měl reagovat jejich opětovným rozbořením, jestliže vlastním zkoumáním dospěl ke stejnému výsledku, jako ve věci prvotně rozhodující orgán. Totéž se týká i reakce na žalobní důvody.

Městský soud v Praze v souladu s ustanovením § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), vyrozuměl osobu, která by mohla být přímo dotčena ve svých právech a povinnostech jak vydáním napadeného rozhodnutí, tak tím, že by toto rozhodnutí mohlo být zrušeno.

Ve lhůtě určené soudem své právo osoby zúčastněné na řízení uplatnila společnost CENTRAL GROUP a.s., která se ve svém vyjádření ze dne 9.8.2010 připojila k vyjádření žalovaného správního úřadu ve věci umístění stavby „Nová Nikolajka“ s tím, že žalobci ve svém žalobním návrhu pouze polemizují se způsobem, jakým správní úřad rozhodl o té které záležitosti, aniž by však sami žalobci tvrdili, že by vůbec či jak byli zkráceni na nějakých svých právech, respektive že by zásah správního úřadu do nějakých práv mohl mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Z obsahu spisového materiálu byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 16.4.2008 podala společnost CENTRAL GROUP a.s. žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby obytného souboru „Nová Nikolajka“.

Oznámením ze dne 6.10.2008 stavební úřad zahájil územní řízení ve věci umístění uvedené stavby, přičemž toto oznámení bylo žadateli, obci a dotčeným orgánům státní správy zasláno jednotlivě a ostatním účastníkům řízení veřejnou vyhláškou - vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha 5 ode dne 7.10.2008 do dne 22.10.2008. Současně bylo nařízeno k projednání žádosti veřejné ústní jednání na den 10.11.2008.

Ve stanovené lhůtě sdělili své námitky mezi účastníky řízení jak žalobkyně M. U., tak i Ateliér pro životní prostředí o.s.

Rozhodnutím ze dne 30.3.2009, č.j.: OUR.Sm.P.2399-7935/08-Če-UR, rozhodl Úřad městské části v Praze 5, stavební úřad, o umístění stavby, nazvané „Obytný soubor Nová Nikolajka“ v území severně od ulice U Nikolajky na pozemcích parcelních čísel 2469, 2399, 2400, 2401/2, 2401/8, 4903/01, 2460/6 a 4905 v katastrálním území Smíchov. Z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že stavba obsahuje dva bytové domy, komunikaci vozidlovou a pěší, vodovodní řad a vodovodní přípojky, kanalizační stoku a přípojky, drenáž a vsakovací jímky, plynovodní řad a plynovodní přípojky, trafostanici včetně elektrických kabelů, veřejné osvětlení, napojení na síť veřejných elektronických komunikací, opěrné zdi a zařízení stavenišť.

Pokud jde o námitky účastníků řízení, námitkám žalobkyně M. U. ohledně nesouladu návrhu s územním plánem a odpovídajícími právními předpisy, ohledně světelně technických studií včetně požadavku na vypracování oponentní studie a ohledně snížení hodnoty nemovitosti ve vlastnictví účastníka řízení, vyhověno nebylo. Pokud jde o společné námitky Ateliéru pro životní prostředí o.s. a JUDr. M. Ů., Ph.D., bylo rozhodnuto, že těmito námitkám se rovněž nevyhovuje.

Proti uvedenému rozhodnutí podali oba žalobci včasné odvolání, o němž rozhodl žalovaný správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31.8.2009, jímž odvolání Ing. P. M., společné odvolání občanského sdružení Ateliér pro životní prostředí, M. U. a JUDr. M. Ů., Ph.D. zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že v postupu stavebního úřadu z hlediska procesního i věcného odvolací orgán neshledal tak závažná pochybení, která by odůvodňovala jiný než zvolený postup. Proto bylo rozhodnuto o potvrzení odvoláními napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání a vyjádřil tím mlčky souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Stavební úřad povinen vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, zvláště v otázkách ochrany životního prostředí přezkoumávat ve stavebním řízení splnění zákonných požadavků, rozhodovat o námitkách účastníků a v rozhodnutí uvádět, kterými úvahami byl veden. Podle

názoru Městského soudu v Praze správní orgán I. stupně svou zákonnou povinnost nesplnil a řízení v otázce posuzování vlivu na životní prostředí po věcné stránce nijak nepřezkoumal, rovněž v odůvodnění svého rozhodnutí se s otázkou věcného posouzení posuzování vlivů na životní prostředí žádným způsobem nevypořádal, ani neuvedl, jakým způsobem posuzoval důkazy, týkající se této otázky. Žalovaný správní orgán pak v rozporu s výše uvedenými předpisy, jakož i v rozporu s ustanovením § 59 odst. 1 správního řádu toto pochybení neodstranil, a aniž by doplnil dosavadní řízení způsobem, který by tak mohl učinit, rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. Žalovaný správní orgán se tak nevypořádal po věcné stránce s námitkou žalobců a jeho rozhodnutí neobsahuje žádné věcné důvody, které jej vedly k závěru, které v otázce přípustnosti stavby z hlediska splnění příslušného koeficientu zástavby a zejména z hlediska souladu záměru s zásahem do památkové zóny Smíchov s ohledem na konkrétní argumentaci účastníků řízení dotčením územního plánu daného území učinil. Lze proto souhlasit se žalobci v názoru, že žalovaný správní úřad rezignoval na svoji funkci odvolacího správního úřadu, když odhlédl od úkolů a cílů územního plánování, vtělených jak do územního plánu samého, tak i do citované vyhlášky Magistrátu hl.m.Prahy. Žalovaný se nijak konkrétní argumentací nevypořádal s těmi odvolacími námitkami, které odvolatelé vznesli ke konkrétním citovaným ustanovením OTPP i s logikou výkladu otázky, proč ve stabilizovaných územích nebývá podrobnější regulace stanovena.

Pokud jde o námitky, týkající se světelně technické studie denního osvětlení a oslunění, tato žalobní námitka je rovněž důvodná. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný s touto odvolací námitkou žalobců dostatečně nevypořádal a že jeho závěry stran k této odvolací námitce jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Neobstojí totiž závěr, že studie společnosti STOPRO s.r.o. je pro vyvrácení argumentace žalobců ve správním řízení dostačující, když žalobci opakovaně argumentovali obdobnou, časově starší studií Ing. J. K., Ph.Dr. a namítali, že studie společnosti STOPRO s.r.o. byla vypracována na objednávku stavebníka, když nedůvodně manipuluje se vstupními údaji. Městský soud v Praze má za to, že pokud žalovaný odvolací správní úřad neuvedl konkrétní věcné argumenty, z jakého důvodu se rozhodl akceptovat jako jediné správné závěry posudku oslunění, vypracovaného společností STOPRO s.r.o, nesplnil svou zákonnou povinnost řádně a úplně přezkoumat rozhodnutí stavebního úřadu z hlediska odvolacích námitek. V rozhodnutí odvolacího úřadu musí být dostatečným a srozumitelným způsobem vyloženo, v čem konkrétně neodpovídají závěry toho kterého posudku umísťované stavbě a v čem neodpovídají požadavkům stanovenými právními předpisy, a to tím spíše, že se prvoinstanční správní orgán s námitkami žalobců v tomto rozsahu nevypořádal s odůvodněním, že žalobci žádné materiály nepředložili. Tvrzení o takovém liknavém postupu žalobců však s ohledem na jejich argumentaci a procesní aktivitu žalobců v územním řízení soud nepovažuje za věrohodné. Lze tak uzavřít, že pokud žalovaný přezkoumatelným způsobem nezpochybnil a nevyvrátil závěry posudku, na nějž žalobci poukazovali, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 76 odst.1 písm. b) s.ř.s. (srovnej obdobně rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 25.10.2007 č.j. 30 Ca 258/2005-37).

Žalobci v podané žalobě namítli, že již v odvolání proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně požadovali, aby všechna stanoviska odboru ochrany přírody a krajiny Magistrátu hlavního města Prahy byla přezkoumána v režimu ustanovení § 149 odst.4 správního řádu z hlediska věrohodnosti a věcné správnosti hodnocení a odsouhlasení zásahu do krajinného rázu a naplnění zásady materiální pravdy.

Podle tohoto právního ustanovení jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného

stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle ustanovení § 88 odst.1 neběží.

K takovému přezkumu v projednávané věci zjevně nedošlo, neboť tomu nenasvědčuje obsah spisového materiálu. Žalobci tak byli postupem odvolacího správního úřadu zkráceni na svých procesních právech, když žalovaný přezkum závazných stanovisek nezajistil, pokud odvolatelé takové stanovisko napadli a žalovaný se s jejich námitkami vypořádal nicneříkajícím tvrzením o tom, že závazné stanovisko obsahovalo souhlas bez podmínek a v takovém případě není důvod jej přezkoumávat. Takový závěr však z citovaného ustanovení správního řádu nevyplývá.

Totéž platí i o námitce, v níž žalobci rovněž požadovali, aby bylo závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy z hlediska ochrany ovzduší ohledně přednostního zásobování teplem přezkoumáno rovněž v režimu ustanovení § 149 odst.4 správního řádu z hlediska věcné správnosti a naplnění zásady materiální pravdy ve vztahu ke stavu kvality ovzduší v dané lokalitě jak bez příspěvku předmětného záměru, tak i se započtením tohoto příspěvku. Žalovaný toto rovněž odepřel provést a tím zatížil odvolací řízení vadou, o níž soud pojednal již v předchozím odstavci odůvodnění tohoto rozsudku.

Žalobce v podané žalobě rovněž vznesl námitky, které se týkají správnosti postupu správních úřadů při doručování napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního úřadu prvního stupně veřejnou vyhláškou. Městský soud v Praze na tomto místě považuje za potřebné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2007, č.j. 4 As 68/2005-105, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož s odkazem na ustanovení § 47 odst.4 správního řádu poučení o odvolání (rozkladu) obsahuje údaj, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat (podat rozklad), v jaké lhůtě, ke kterému orgánu a kde lze odvolání podat. Podle ustanovení § 54 odst. 3 správního řádu, pokud účastník řízení v důsledku nesprávného poučení nebo proto, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí.

Účelem a smyslem poučení o opravných prostředcích je zásadně umožnění realizace obrany proti vydaným rozhodnutím účastníky řízení. Jestliže v posuzované věci bylo na úřední desce správního úřadu vyvěšeno rozhodnutí správního úřadu prvního stupně včetně řádného poučení o opravných prostředcích, pak jej lze shledat dostatečným, neboť pro účastníky řízení vypovídá dostatečně o konkrétní možnosti uplatnit opravné prostředky proti takovému rozhodnutí. Uvedený závěr pak koresponduje i se zásadou obsaženou v ustanovení § 3 odst. 2 správního řádu, podle něhož byly správní orgány povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí, a uplatnit své návrhy. Občanům a organizacím musí správní orgány poskytovat pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu.

K otázce vyvěšení napadeného rozhodnutí žalovaného na úřední desce správního úřadu lze rovněž ve stručnosti odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 82/2002, z něhož vyplývá, že „ustanovení § 48 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, v případech rozhodnutí většího rozsahu

umožňuje místo úplného znění vyvěsit pouze vyhlášku obsahující základní údaje o území, kterého se rozhodnutí týká a jeho stručný obsah s poučením, kdy a kde lze do něho nahlédnout. ... První strana rozhodnutí obsahuje všechny základní informace, požadované citovaným ustanovením, přičemž je zjevné, že s textem odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo možno se podrobně seznámit formou nahlédnutí. Ani v tomto směru proto Nejvyšší správní soud neshledal v postupu žalovaného protiprávní pochybení. Nad tento rámec je nutno uvést, že - z materiálního hlediska viděno je z obsahu žaloby jednoznačně patrné, že žalobce se seznámil s celým obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť polemizuje s obsahem jeho odůvodnění. Není tedy možno důvodně tvrdit, že žalobce celý obsah napadeného rozhodnutí v důsledku pochybení správního orgánu prvního stupně neznal, respektive nemohl se s ním seznámit. Ze stejného důvodu soud nemohl akceptovat námitku, že napadené rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného - tedy orgánu, který rozhodnutí vydal ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 vyhlášky č. 132/1998 Sb., protože tato skutečnost v souzené věci nikterak nezkrátila práva žalobce.“ Rovněž v projednávané věci je tak ze stejných důvodů patrné, že způsobem vyvěšení napadeného rozhodnutí nemohla být nikterak zkrácena práva žalobce.

Městský soud v Praze po posouzení věci dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění v té části, v níž se zcela nedostatečně vypořádalo s podaným odvoláním, pokud jde o námitky žaloby, týkající se požadavku na provedení aktuálních podkladů a posouzení vlivu celé stavby z hlediska územního plánu dotčeného území, přezkoumání stanovisek dotčených orgánů státní správy a zejména přezkoumání odvolacích námitek ohledně podmínek denního osvětlení a oslunění s ohledem na nedostatečnost podkladů pro závěr o tom, že zda je stavebníkem předložená druhá studie hodnověrnější než studie původní a proč. V daném případě se totiž jedná o podklad, který patří mezi podklady, tvořící nezbytnou součásti procesu, v jehož rámci stavební úřad navazuje na vydané územní rozhodnutí a posuzuje zcela konkrétní okolnosti a poměry, týkající se povolované stavby. Žaloba tak byla soudem shledána v tomto žalobním bodě důvodná potud, že se žalovaný odvolací správní úřad dostatečně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami, které byly v rovněž nesmírně podrobném, obsírném a obtížně zpracovatelném odvolání namítány.

Na základě všech výše uvedených skutečností soud postupoval podle ustanovení § 76 odst.1 písmeno a/ s.ř. s. a zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, spočívající v jeho částečné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Na žalovaném správním orgánu nyní bude, aby při novém rozhodnutí o odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí vycházel z výkladu právních otázek, které soud v odůvodnění rozsudku učinil, bude-li to nutné, řízení doplnil a vydal nové rozhodnutí, které bude splňovat zákonné předpoklady, stanovené ustanovením § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu účinného ode dne 1.1.2006. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s..

Za situace, kdy Městský soud v Praze konstatoval existenci důvodů pro zrušení rozhodnutí žalovaného soudem postupem podle ustanovení § 76 odst.1 písm. a) s. ř. s., se z povahy věci k otázce, zda v daném případě byly splněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro vydání pravomocného rozhodnutí o umístění předmětné stavby meritorně vyjádřit nemůže, neboť by tím v rozporu se základními zásadami a účelem

soudního přezkumu nahrazovat svojí činností činnost správního úřadu. Pokud totiž soud dospěje k závěru o nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje a další žalobní námitky již nepřezkoumává (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2005, č.j. 3 As 6/2004-105, publikovaný pod č. 617/2005 ve Sbírce NSS)..

Výrok o nákladech soudního řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., protože žalobce měl ve věci úspěch a přísluší mu tak právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč a dále odměna právního zástupce žalobců JUDr.Petra Kužvarta, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna společného zastoupení dvou žalobců činí v daném případě dva úkony právní služby po 3.360,-Kč (převzetí zastoupení a podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9, § 11 odst.1 a § 12 odst.4 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst.3 téhož advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 9.320,-Kč.

Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst.5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze byla společnosti CENTRAL GROUP a.s. dána možnost uplatnit její práva v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26.října 2010

JUDr. Hana V e b e r o v á , v.r.
předsedkyně senátu